

ทดลองอ่าน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ไปฉือลูบตีระบ๊อยๆ อย่างเขินอาย เอ๋เสียงแผ่วว่า “เพราะดูเหมือนว่าพวกที่สนใจเรื่องราวเมื่อยี่สิบปีก่อนกันมาก ดั้งนั้นก็มีเวลาผมเลยเอาแฟ้มสำนวน ข้อมูลข่าวสารตั้งแต่เมื่อสิบห้าถึงยี่สิบห้าปีก่อนหน้านี้มาอ่านทั้งหมด”

ไปฉือถึงเอื้อมมือไปขยี้หัวของไปฉือ “ใช้สมองได้ดี! แต่อย่าหักโหมเกินไป”

ไปฉือยิ้มอย่างอายๆ “ไม่เป็นไรครับ ยังไงผมวางก็อ่านหนังสืออยู่แล้ว”

- เออร์หย่า

ทีมพิฆาตทรชน

S.C.I.

谜案集 (第四部);

Special Crime Investigation

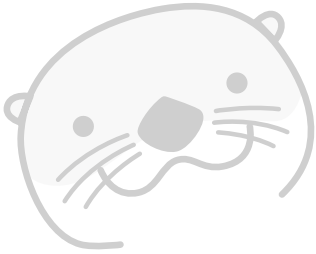
ภาค 4 เล่ม 1

耳雅 (เออร์หย่า)

เขียน

ชวิน

แปล

สำนักพิมพ์โรส
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

ທດສະວະນາ

เพลง
กลุ่มวิญญาน
ซึ่งบรรเลง
แด่นักฆ่า

01

E และวิญญาน

การแข่งขันเทนนิส ระดับเด็กและเยาวชนประจำเขต นัดชิงชนะเลิศ
ระดับประถมศึกษากำลังดำเนินการแข่งขัน

“หยางหยางสู้ๆ!”

ฉินอี่ยืนอยู่ที่ที่นั่งผู้ชมแถวแรก ร้องเชียร์ลัว่หยางที่กำลังแข่งขัน
ยี่ลีสี่ยอดคุณพ่ออย่างฉินโหวคอยถือร่มให้ฉินอี่ที่เต็นมากระโดดไป
อยู่ เกรงว่าลูกน้อยซึ่งผิวขาวอมชมพูจะตากแดดจนดำ หยางพานถือไม้
ชมการแข่งขันอยู่ข้างๆ รูปเกมของลัว่หยางไม่เลว!

ลัว่เทียนกับหม่าซินยี่นอยู่ตรงแถวแรกเช่นกัน ชมการแข่งขันด้วยความ
ตื่นเต้น S.C.I. ทุกคนต่างมาให้กำลังใจลัว่หยาง ทั้งยังมีผู้เล่นตัวน้อย
คนอื่นๆ ในเขตการศึกษาเดียวกัน รวมถึงคุณครูและเพื่อนนักเรียน

จันเจากับไป๋อวี่ถึงนั่งอยู่ตำแหน่งตรงกลางอัฒจันทร์ จันเจานั่งไขว่ห้าง
ในมือถือเครื่องตีกระทบหนึ่ง กำลังวิเคราะห์สภาพจิตใจของลัว่หยางกับ
คู่ต่อสู้ตัวน้อย

“เจ้าแมว” ไป๋อวี่ถึงท้าว “จิตใจของเด็กน้อยไม่น่าจะอยู่ในขอบข่าย
ของจิตวิทยาฝั่ง”

“อ๊ะ หัวข้อการศึกษานี้เป็นที่นิยมอย่างมากในช่วงนี้!” จันเจาพอได้
พูดถึงสิ่งที่ตนเชี่ยวชาญก็คึกคักขึ้นมาทันที ร่ายศัพท์เทคนิคซึ่งศึกษาอยู่ใน
ช่วงนี้ชุดใหญ่ เล่นเอาไป๋อวี่ถึงมินหัวตาลาย

“พี่ ตีไม้เครื่องตีมึนๆ ไหม” ไป๋อวี่ถือหัวเครื่องตีมึนๆ หนึ่งถุง

พลาสติกเดินมาแบ่งให้

“ฉือฉือ ก็แต่้มแล้ว” จันเจาถาม

“ตอนนี้เซตที่สองแล้ว สามต่อหนึ่งเกม หยางหยางเพิ่งเบรกเกมเลิร์ฟ คู่ต่อสู้ไปเกมหนึ่ง”

“เด็กต้องชนะสองในสามไซ่ใหม่” ไปอู้ถึงคำนวณเวลา “เกมนี้หยาง-หยางเลิร์ฟ จัดการเขาให้เด็ดขาดรวดเดียวเลย!” จันเจาพลอยพยักหน้าด้วยไม่ห่างไปนัก เจ้าหูกับหมาฮั่นมาแล้วเช่นกัน ทั้งคู่เพิ่งไปเตรียมอุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการเดินทาง เมื่อวานจันเจาติดต่อกับเจ้าเจวีแล้ว คินนี้พวกเขาจะบิน พรุ่งนี้เช้าก็ถึง

“เตรียมของเรียบร้อยหมดแล้วครับ” เจ้าหูนั่งลงข้างหน้าพวกจันเจาถามกงซุนซึ่งอยู่ข้างหน้าอีกว่า “เป็นไงบ้างแล้ว”

“พิจารณาจากตอนนี้ โอกาสชนะเก้าสิบเปอร์เซ็นต์” กงซุนมีความมั่นใจมากกว่าลั่วหยางจะชนะ

หมาฮั่นนั่งลงเช่นกัน เวลานี้ผู้ชายหน้าตาทำทางเหมือนเด็กมัธยมสองสามคนข้างๆเดินมาหา แล้วบอกหมาฮั่น “นี่ พี่ชาย ขอไฟหน่อย”

หมาฮั่นเหลือบมองพวกเขาก่อนส่ายหน้า “ไม่มี”

“จันในมือพี่ถืออะไร” วัยรุ่นสามคนดูเหมือนจะไม่ค่อยพอใจนัก ชูๆไฟแช็กในมือหมาฮั่น

“เฮ้ย เด็กผี!” เจ้าหูถลึงตา “คิดว่าโตแล้วหรือไง สิบบุหรืหรือแถมยังขอไฟจากตำรวจ อยู่โรงเรียนไหน”

เด็กสองสามคนนั้นโดนชูจนสะดุ้ง รีบหนีไป

“เด็กเดี๋ยวนี้นี่จริงๆเลย...” ไปฉือส่ายศีรษะ

จันเจาเหล่มอง พบว่าโอกาสตอนนี้ไม่เลว เลยกระโดดลงไปชั้นหนึ่งนั่งลงข้างหมาฮั่น ยิ้มเป็นมองเขา

หมาฮั่นโดนเขาทำให้ตกใจจนสะดุ้ง เวลาที่จันเจาเผยรอยยิ้มเหมือนแมวใส่ใคร โดยทั่วไปแล้วถ้าไม่ใช่กำลังพินิจพิเคราะห์ก็คือแบ่งแยก เขากระเถิบออกห่างเล็กน้อยโดยอัตโนมัติ

“นี่ พี่เสียวหมา” จันเจาเอื้อมมือไปตบว่าเขา “คุยกันหน่อยสิ!”

“คุณอะไร” หม่าฮั่นถามอย่างหวาดหวั่น

“ตัวอย่างเช่น ไฟแช็กอันนี้” จันเจาจวินมือไปชี้ๆ “ใครให้เธอ คล้ายจะเป็นของรักของหวง”

“อ้อ” หม่าฮั่นดูเหมือนจะโล่งอก ถือไฟแช็กไว้พลางแล้วว่า “คนที่สอนผมยิงปืนให้มา”

จันเจาจวินตาน้อยๆ “สอนนายยิงปืน?”

“อืม” หม่าฮั่นพยักหน้า “คนที่บอกว่าภายหลังผมต้องไปเป็น พลซุ่มยิงก็คือเขา ครูผู้ชี้ทางสว่าง...ประเภทนั้น”

“นี่ พี่เสียวหมา ระหว่างรอผลการแข่งขันนี่น่าเบื่อมากกว่าไหม ไม่รู้เล่าเรื่องนั้นให้ฉันฟังหน่อย!” จันเจาจวินถามอย่างสนใจ

“เรื่องอะไร” คราวนี้ถึงตาหม่าฮั่นจับต้นชนปลายไม่ถูกบ้างแล้ว

ขณะเดียวกันก็ได้ยินเสียงให้ร้องพักหนึ่ง ที่แท้เพราะลั่วหยางรักษา เกมเสิร์ฟของตัวเองไว้ได้สำเร็จ สี่ต่อหนึ่งเกมแล้ว ชัยชนะอยู่ไม่ไกล!

“จู้ๆ” จันเจาจวินไปอู้อี้ถึงที่จับลับอยู่ด้านหลังให้เขาไปนั่งอีกด้านของหม่าฮั่น

ไปอู้อี้ถึงจนใจ ทำได้เพียงลูกลมานั่งขนานข้างซ้ายหม่าฮั่นให้จันเจาจวิน หม่าฮั่นยิงประหม่า มองซ้ายขวา “พวกคุณอยากรู้อะไรกัน”

“แน่นอนว่าต้องเป็นเรื่องคนที่สอนนายยิงปืนนัดแรก!” จันเจาจวินจริงจัง “เล่าให้ฟังหน่อย เขาเป็นใคร”

“อืม เขาเป็นพลซุ่มยิงที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกนี้” หม่าฮั่นเริ่มรำลึกความหลังครั้งแรกที่พบหน้าอีกฝ่ายในปีนั้น “ก็ไม่ได้มีเรื่องราวอะไร แค่ บังเอิญพบกันครั้งหนึ่ง สมัยเด็กผมกับซินซินไปร่วมค่ายฤดูร้อนด้วยกัน เด็กผู้หญิงความกล้าน้อย ซินซินน่าจะยามองว่าผีเจอยังพากันกลุ่ม เวลาหน้าลั่วหน้าหวานกลางดึกเข้าห้องน้ำในป่าในเขายังต้องมีคนไปเป็นเพื่อน”

“ตอนนั้นก็ขบ” จันเจาจวิน

“อืม เจ็ดขบ...ค่ายฤดูร้อนของชั้นประถมหนึ่ง” หม่าฮั่นระลึกความหลัง “ครั้งนั้นหลังพาซินซินกลับเต็นท์แล้ว ผมเพิ่งเอนตัวลง ได้ยินเสียงดัง ‘ปัง’ เลยกู้ขึ้นเดินไปตามเสียง”

“นายบอกว่านายเจ็ดขวบ” ไปถือตาโต “ได้ยินเสียงปืนก็ตามไปดูแล้วหรือ”

หม่าฮั่นพยักหน้าบ่อยๆ “ได้ยินเสียงแปลกๆ ไปดูหน่อยก็เป็นปฏิกิริยาตามสัญชาตญาณนี่”

ไปอวีถึงกับไปจิ้นถึงพากันพยักหน้า สื่อความว่า - นี่เป็นสิ่งที่ควรจะเป็น!

ไปถือแบ่ปาก เจ้าเงินที่ข้างๆ ลูบศีรษะเขา สื่อความหมายว่าไม่ต้องใส่ใจพวกไม่ใช่มนุษย์กลุ่มนี้

“ผมวิ่งเข้าไปในป่า วิ่งไปไกลมากๆ สุดท้ายเห็นผู้ชายคนหนึ่งกำลังถือปืน” หม่าฮั่นทวนความทรงจำครู่หนึ่ง “อืม เวลานั้นเขาส่งสัญญาณบอกผมว่าอย่าส่งเสียง ผมมองเห็นเขาเล็งไกฟ้าตัวหนึ่ง”

“จากนั้นนายทำยังไง”

“ผมเดินเข้าไป ผลักกระบอกปืนเขาออกนิดหนึ่ง” หม่าฮั่นเห็นทุกคนต่างมองตนเองอย่างไม่เข้าใจจึงยกไหล่ “บนต้นไม้ต้นนั้นมีไกฟ้าเยอะมาก พวกมันกำลังนอนหลับ แต่ผมมองเห็นว่าด้านหลังไกฟ้าตัวที่เขาเล็งยังมีรังของไกฟ้าอีกรัง ข้างในอาจมีลูกไกฟ้า ไม่มีความจำเป็นต้องสร้างผลกระทบให้เสียหาย ดังนั้นผมเลยให้เขายิงไกฟ้าตัวที่อยู่สูงที่สุด”

“ระยะห่างประมาณเท่าไร” ไปอวีถึงถามแทรกขึ้นประโยคหนึ่ง

หม่าฮั่นนึกทบทวน “นี่ก็ขึ้นตอนนี่ เหมือนจะราวๆ สองสามร้อยเมตรได้”

ทุกคนนิ่งเงียบไปนานสองนาน ก่อนพูดเป็นเสียงเดียวกันหนึ่งประโยค “สายตาดิจจริง”

“จากนั้นล่ะ” จุ้นเจาถาม

“เขาเป็นมิตรมาก ส่งปืนให้ผม ถามผมว่าต้องการลองดูหน่อยหรือเปล่า แล้วยังสอนผมว่าต้องบรรจุกระสุนยังไง จับปืนกับเล็งยังไง แล้วยังมีแรงสะท้อนกลับแค่ไหน พิสูจน์ราวๆ ไกลแค่ไหน” หม่าฮั่นพูดจบก็ส่ายหน้า “อันที่จริงคืนนั้นคืนเดียวเขาบอกสิ่งสำคัญของการยิงปืนเกือบทั้งหมดกับผมในรวดเดียว จากนั้นก็ให้ผมพิจารณาเอาเอง”

“ผลเป็นไง” เจ้าหู่อยากรู้มาก

“ผมยิ่งถูกไก่อฟ้าตัวนั้น”

ไปถือตะลิ่ง “เก่งกาจขนาดนั้นเชียวะ”

“แต่ขณะที่ไก่อฟ้าตัวนั้นร่วงลงมาก็กระแทกโดนรังไก่อฟ้าที่ว่า” หม่าฮั่นยิ้มๆ “เขาบอกผมว่า บนต้นไม้ต้นนั้น รวมทั้งหม่อมมีไก่อฟ้าเจ็ดตัว นกสี่ตัว แล้วยังมีรังนกอีกสามรัง มีเพียงตัวเดียวที่เขาเลี้ยงแต่แรกนั้นเท่านั้น ถึงจะไม่สร้างความเสียหายกระทบสิ่งมีชีวิตอื่น”

ทุกคนพากันเลิกคิ้ว “ร้ายกาจแท้!”

“ต่อจากนั้นละ” จันเจาจกถาม

“เขาคุยกับผมอยู่พักหนึ่ง สอนบางอย่างให้ผม เช่น รายละเอียดปลีกย่อยเวลาที่ยิ่งสำคัญเพียงใด การตรวจตราและรอคอยใช้เวลานาน ยิ่งกว่าการเลี้ยง ยามที่ยังต้องประสานเป็นหนึ่งในเดียวกับตัวบิน ไม่รู้สึกถึงร่างกายของตน รู้สึกถึงได้เฉพาะเพียงลม” หม่าฮั่นเล่า “ไม่รู้เหมือนกันว่าคุยกันนานแค่ไหน ซินซินเหมือนจะตื่นมาพบว่าผมหายไปเลยเริ่มร้องให้ ซี้มูกโป่ง หลังส่งเสียงจนครู่ตื่น คุณครูทั้งหมดเลยพากันมาตามหาในเขา”

“เขาเลยจากไป?” จันเจาจกเสียดาย “นายได้ถามชื่อเขาไว้หรือเปล่า”

หม่าฮั่นส่ายหน้า “ก่อนเขาจะจากไปได้ให้ผมรักษาความลับ ทั้งยังบอกอีกว่า...ภายภาคหน้าผมควรไปเป็นพลซุ่มยิง”

“เดี๋ยวนะ” เจ้าหู่ฟังแล้วงวงงวยอยู่บ้าง “งั้นเขาให้ไฟแช็กที่ตั้งแต่เมื่อไหร่ ตอนหลังพี่ยังได้เจอเขาอีกหรือ”

“อืม” หม่าฮั่นพยักหน้า “กระทั่งก่อนผมจะเป็นพลซุ่มยิงจริงๆ ลิบกว่าปีได้แล้วมั้ง เขามาเยี่ยมผมตลอด เรื่องเวลานั้นไม่แน่ไม่นอน ปีสองปีจะมาสักครั้ง โผล่ออกมาได้ทุกที่ทุกเวลา ไปล่าสัตว์หรือไม่ก็ไปสนามซ้อมยิงปืนกับผม หรือไม่ก็ขึ้นบนยอดตึกจำลองแบบฝึกซ้อม ผมเข้าใจว่าเขาเป็นครูฝึกพลซุ่มยิงอยู่พักหนึ่ง”

“แล้วไม่ใช่หรือ” จันเจาจกมวดคิ้วน้อยๆ

“คราวที่เขามาเยี่ยมผมครั้งหลังสุด ผมบอกเขาว่าถูกบรรจุชื่อเข้าทีมซุ่มยิงแล้ว” หม่าฮั่นกล่าว “หลังเขาแข่งกับผมตาสุดท้ายแล้ว ก็ให้ไฟแช็ก

อันนี้กับผม เขาบอกว่ากระสุนไม่อาจหยุดค้างได้ พวกมันจะทะลวงทุกสิ่ง พลซุ่มยิงที่ดีต้องหลีกเลี่ยงการสร้างความเสี่ยงหายกระบี่ ซึ่ง หลังจากนั้น จวบจนปัจจุบันเขาก็ไม่ปรากฏตัวอีกเลย”

ไปอีกรั้งในฐานะที่เป็นตำรวจพยักหน้าอย่างชื่นชม “เป็นผู้ชี้ทางสว่างที่ดีพอควรทีเดียว”

“แต่ภายหลังผมกลับไม่พบชื่อเขาในทำเนียบพลซุ่มยิงที่มีชื่อเสียงระดับโลก” หม่าฮั่นส่ายศีรษะ

“เขาหน้าตาเป็นยังไง ชื่ออะไร” ไปจิ้นถึงถาม

“ตอนผมเห็นเขาแวบแรก เขายังหนุ่มมาก น่าจะราวๆ สามสิบได้ ผมดำทั้งหัวไม่ยาวไม่สั้น หน้าตาหล่อเหลามาก รูปร่างสูงโปร่ง แข็งแรง ปราดเปรียว ผิวคล้ำมาแต่ไหนแต่ไร นิสัยใจคอประหลาดมาก ทั้งยังนิ่งมาก เงียบขรึม ตอนนั้นน่าจะเกือบห้าสิบได้แล้ว” หม่าฮั่นยิ้ม “ตอนผมเจอเขาครั้งสุดท้าย เขายังคงเป็นคุณอาหนุ่มรูปหล่อ รักษารูปร่างได้ดีเยี่ยม” พุดพลางชี้ไปที่จั้นเจา “ออกแนวประเภทเดียวกับพ่อของคุณ แต่เขาเถื่อนๆ ดิบๆ กว่าหน่อย ไร้หมวดเครา”

จั้นเจาลูบปลายคาง คิดโยงไปถึงนิสัยใจคอของพ่อตัวเองโดยไร้หมวดเคราเช็กซีเพิ่ม... จู้ๆ! พลซุ่มยิงรายนี้น่าจะมีเสน่ห์โดดเด่น

“ชื่ออะไร” ดิงพีติงน้องคิดโยงไปถึงคนผู้หนึ่งขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก จึงเอ่ยถาม “หูซ้ายของเขาแหงไปส่วนหนึ่งใช่หรือเปล่า”

หม่าฮั่นเผยยิ้มน้อยๆ “รู้แล้วละสิ”

“ไม่ใช่มั้ง?” ผาแฝดตื่นเต้นตกใจ

“เป็นไรไป” จั้นเจาจงน

“คนผู้นี้คือ Eleven ตามปกติจะถูกเรียกว่า E” ไปจิ้นถึงช่วยตอบ “ขึ้นแท่นนักฆ่าอาชีพเบอร์หนึ่ง พลซุ่มยิงที่แกร่งที่สุด”

“Eleven?” จั้นเจาไม่ค่อยเข้าใจนัก “สิบเอ็ด? หมายความว่าอะไร”

“สถิติการฆ่าคนในหนึ่งวินาที” หม่าฮั่นเงยหน้า “เขาเคยเป็นทหารรับจ้างเข้าร่วมยุทธการที่ย่องกง สร้างสถิติการซุ่มยิงซึ่งไม่มีใครสามารถทำลายได้ไว้อย่างหนึ่ง ยิ่งสังหารคน 11 คนภายในหนึ่งวินาที จึงได้ชื่อ

นับแต่นั้น”

“เขามีชื่อเสียงมากจริง ๆ ว่ากันว่าสงครามชนเผ่าที่นิยมล้างแค้น
นองเลือดบางส่วนของแอฟริกาตะวันตกกับตะวันออกกลางมักจ้างพลซุ่มยิง
ซึ่งเขาจะเป็นเทพเจ้าแห่งชัยชนะสำหรับฝ่ายว่าจ้าง ส่วนสำหรับฝ่ายศัตรูก็คือ
เทพเจ้าแห่งความตาย” ไปอู่ถึงขมวดคิ้วมองหมาฮั่น “แต่เขาสอนนาย
ยิงปืน แล้วยังแสดงความเป็นห่วงเป็นใยนายลึบกว่าปีประหนึ่งกระทำต่อ
ลูกศิษย์? แล้วนายก็แล่นมาเป็นตำรวจ ซึ่งอาจต้องกลับไปไล่ล่าฆ่าเขาได้
ในภายหลัง?”

หมาฮั่นพยักหน้า ยิ้มอย่างไร้เรี่ยวแรง รู้สึกอยู่ข้างเหมือนกันว่า
นี่ออกแนวประชด เขาพยักหน้า “ดังนั้นหลังจากผมเป็นตำรวจ เขาเลย
ไม่ได้มาหาผมอีกเลย”

เจียงผิงถือแอลกอฮอล์ คันทานิดหน่อย “ว้าว พี่เสียหมา รู้ไหมว่า
ครูผู้ชี้ทางสว่างท่านนั้นของนายเคยสังหารคนไปรวมเท่าไร รายชื่อเป็น
จารึกหลักหนึ่งของนักฆาตมืออาชีพเลยทีเดียว”

หมาฮั่นยิ้มขึ้น “แต่ผมได้ยินมาว่า เขาอาจตายไปแล้ว”

“ตายยังไง” จันเจาอยากเจอคนคนนี้สักหน่อยอย่างบอกไม่ถูก หาก
ตายแล้วก็นับว่าน่าเสียดายมาก

“ฉันเคยได้ยินมาเหมือนกัน” ดิงน้องเอ่ย “ในปีนั้นเรื่องนี้ถูกเล่า
แพร่สะพัด ว่ากันว่า E สังหารลูกพี่ใหญ่ขององค์กรแห่งหนึ่ง อิทธิพลของ
องค์กรแห่งนี้ยิ่งใหญ่อย่างยิ่ง มุ่งแสวงหาพลซุ่มยิงจำนวนมากจากทั่วโลก
มาฝึกฝนโดยเฉพาะ และล่าสังหาร E อย่างหนักหน่วง ทำยี่ที่สุดมีนักฆา
ตคนหนึ่งชื่อ Ghost ประสบความสำเร็จ สังหาร E ได้”

หมาฮั่นพยักหน้า “เหมือนกับที่ผมได้ยินมา”

“Ghost?” จันเจาขมวดคิ้ว “วิญญาณ?”

ไปอู่ถึงซ็อนตาเหลือบมองเขา สายตาทั้งสองสบประสานอย่างรู้
กันดี - พวกเขาไปเมือง T คราวนี้ก็เพื่อจับสิ่งที่เจ้าเจวีเรียกว่า “วิญญาณ”
เจ้าเจวียังเสนอเป็นพิเศษว่าต้องให้พาหมาฮั่นพลซุ่มยิงคนนี้ไปด้วย แล้วยัง
มีไฟแช็กอันนั้น ซ้ำยังบอกว่าวิญญาณนั้นมีความเกี่ยวข้องกับหมาฮั่น...หรือ

คราวนี้เจ้าเจ๋วต้องการให้พวกเขาไปต่อกรกับนักฆ่ามืออาชีพที่ชื่อ Ghost คนนั้น? ส่งกำลัง S.C.I. ทั้งหมดไปจับนักฆ่าคนเดียว? เจ้าเจ๋วเปลี่ยนไปยุ่งเรื่องชาวบ้านมากขนาดนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่ หรือว่านักฆ่ามืออาชีพที่ไม่ดูตาม้าตาเรือรายนั้นแหยถูกเขาเข้า...แต่จะว่าไปอีกที ไม่มีเหตุผลที่จะมีใครแหยโดนเจ้าเจ๋ว แล้วเจ้าเจ๋วจัดการเก็บด้วยตัวเองไม่ได้ ยังต้องให้พวกเขาไปช่วยด้วย?

จันเจาหลบปลายคาง ยกมูมปาก พึมพำกับตัวเอง “น่าสนใจจริง”

“น่าสนใจสิ ไม่น่าสนใจจะหาคุณเจอได้ไง”

จันเจากำลังใจลอย ได้ยินเสียงอันคุ้นเคยเสียงหนึ่งดังขึ้นข้างหู ก็สะดุ้ง หันหลังขวับ

เห็นเงาคนสี่ขาเวทหนึ่ง จึงมองอีกที เป็นเจ้าเจ๋วที่แต่งขาวทั้งชุด ผมยารวบขึ้นไปง่าๆ หนึ่งลงข้างตัวไปอ้วกถึงแล้วเกี่ยวแขนเขาหมับ “พวกเราสวมชุดคู่รัก”

ไม่ได้พบกันสักพักหนึ่ง หน้าตาเจ้าเจ๋วยังคงงดงาม รูปร่างยังคงเดิม...คนผู้นี้ราวกับจะไม่เปลี่ยนแปลงตลอดกาล

ไปอ้วกถึงมองบน เจ้าเจ๋วเล่นมานี้ได้ยังไง

จันเจาถลึงตามองเขาที่คล้องแขนไปอ้วกถึงอย่างจะกินเลือดกินเนื้อ

“อ้อ นายอยู่ด้วยหรือ” เจ้าเจ๋วลงไปอีกชั้นของอัมจันทร์ หนึ่งลงข้างไปจันถึง ส้ารวจชายขวาที่ลูกตาเขา “ระยะนี้ยังปวดหัวอยู่ไหม ผันร้ายหรือเปล่า”

ไปจันถึงส่ายหน้า “ไม่”

เจ้าเจ๋วเผยยิ้มนิดๆ กงซุนมองเขาอย่างไม่เข้าใจ...เขาคบค้าสมาคมกับเจ้าเจ๋ว?

“ฉันอยากได้เบนที่สี่ขาตัวสักคัน” เจ้าเจ๋วแบมือคล้ายขอของขวัญ จากไปจันถึง

ไปจันถึงเลิกคิ้วให้ฝาแฝด “ซื้อให้เขา”

ทุกคนมองหน้ากันเล็กลัก ฝาแฝดแอบแลบลิ้นดำไ้อัจฉริยะล้นผลาญพร้อมวิ่งไปโทร.จองรถ

จันเจากับไปอวีถึงมองเจ้าเจ๋วยั่วแห่ยกนั้ง S.C.I. จากบนลงล่าง รอบหนึ่งด้วยใบหน้างุนง จนสุดท้ายเขากลับมานั่งข้างตัวจันเจา

จันเจามองเขา “คุณบอกว่าจะรออยู่ที่เมือง T ไม่ใช่หรือ ทำไมจู่ๆ มานี้ได้”

เจ้าเจ๋วยั่วกริม อ้อมตัวจันเจามาพูดกับไปอวีถึงที่ด้านหลังเขา “อีกเดี๋ยวคุณไปเอาของสิ่งหนึ่งกับผมที”

“ของอะไร” จันเจาจงน ถามไปขวางไปอวีถึงไป

เจ้าเจ๋วี่ที่ริมฝีปาก “ความ...ลับ...”

จันเจาเริ่มอารมณ์เสีย แต่เจ้าเจ๋วี่ลุกพรวดพรวดขึ้นมา “ชนะแล้ว!”

ทุกคนหันไปมองในสนามอีกครั้ง พบว่าล้วยหางชนะสองเกมรวด เก็บเซตที่สองไปได้สบายๆ ในที่สุดก็ได้แชมป์ระดับเซตครั้งนี้ไป ทุกคนพากันวิ่งลงไปแสดงความยินดีกับล้วยหาง

ไปอวีถึงลุกขึ้นยืนเป็นคนสุดท้าย ปิดทางเกงสีขาว เห็นเจ้าเจ๋วี่ที่ด้านข้างนั่งเท้าคางมองตัวเองอยู่ จึงก้มหน้าสบตากับเขา เอ่ยถามว่า “คุณอยากแค้จับวิญญาณตนเดียวง่ายๆ แค่นั้นจริงหรือ”

เจ้าเจ๋วี่ยิ้มอย่างปราศจากพิษภัย “อืม พวกคุณช่วยผมจับคน ผมเชิญพวกคุณฟังดนตรี”

“ดนตรีอะไร” ไปอวีถึงเป็นพวกไม่มีรสนิยมทางดนตรี จึงไม่มีความสนใจเลยสักนิดต่อเรื่องดังกล่าว

“หัวหน้าไปเคยฆ่าคนหรือเปล่าละ” เจ้าเจ๋วี่อ้อมยิ้ม

ไปอวีถึงพยักหน้า สื่อความว่า - เคยอยู่แล้ว

“นั่นให้พวกเราเช่นไหว้ดวงวิญญาณพวกนั้นเสียหน่อย” เจ้าเจ๋วี่ขยับนิ้วมือเคลื่อนไหว “บรรเลงเพลงกล่อมส่งวิญญาณสักบท”

จันเจายืนอยู่ด้านล่างอัฒจันทร์ หงนหน้ามองขึ้นมา เห็นไปอวีถึงเหมือนกำลังขมวดคิ้วมองเจ้าเจ๋วี่ ส่วนเจ้าเจ๋วี่นั่งบนบันไดอัฒจันทร์ ทำท่วงท่าบรรเลงดนตรี...เขาคิดมากไปไหมนะ

จันเจาขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว แต่ท่าทางนี้ของเจ้าเจ๋วี่ราวกับสื่อความนัยบางอย่าง

02

แผนที่และติมติม

นาฬิกาบอกเวลาสามทุ่ม

จันเจามีมือหนึ่งถือไอศกรีมสตอว์เบอร์รี่ชิ้นเดด้วยหนึ่ง อีกมือถือช้อนกำลังหรีตามองประตูตรงหน้าอยู่ตลอดเวลา

ที่ด้านหลังเขาทุกคนกำลังจัดปาร์ตี้

ล้วยหยางได้แชมป์การแข่งขันเทนนิส และเนื่องจาก S.C.I. ทุกคนต้องเตรียมตัวเดินทางไปไกลบ้าน ดังนั้นจึงจัดงานเลี้ยงใหญ่โตให้เขาก่อนออกเดินทาง

ทุกคนต่างสนุกสนานมีความสุขมาก มีแต่จันเจาเท่านั้นที่หรีตานั่งอยู่อีกฟากของโซฟา จับจ้องหน้าประตูกลางค่านอนเวลา

เมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน เจ้าเจ๋ว่กิ้นขนมเสร็จแล้วก็พรวดพรวดตึ่งไปอ้ว๊ถึงออกไป บอกว่าจะให้เขาช่วยทำธุระหน่อย

จันเจาอยากตามไปด้วย แต่เจ้าเจ๋ว่เล่นตูกติกหลอกให้เขาผละออกไป กระทั่งจันเจากลับมาทั้งสองก็ไปไกลแล้ว

จันเจาโทร.หาไปอ้ว๊ถึง เขารับสาย บอกว่าเจ้าเจ๋ว่ต้องการให้ช่วยเป็นธุระไปเอาของอย่างหนึ่ง บอกให้จันเจาไม่ต้องเป็นห่วง ไม่นานก็กลับ

จันเจาจึงอดทนรออยู่ในบ้าน ทุกๆ สามสิบวินาทีจะมองนาฬิกาครั้ง-ซ้ำจั้ง!

ในเวลาดังกล่าว ไปอวีถึงขับรถพาเจ้าเจ๋วจำมาถึงด้านหน้าสิ่งก่อสร้าง ซึ่งมีลักษณะพิเศษแห่งหนึ่ง - สำนักงานตำรวจเก่าของเมือง S สำนักงานตำรวจซึ่ง S.C.I. ตั้งอยู่ในปัจจุบันนั้นสร้างขึ้นใหม่ แต่ยังมีตึกเก่าอีกหลัง ซึ่งถูกทิ้งร้างไว้นาน มีส่วนหนึ่งรื้อทิ้งแล้ว เตรียมสร้างเป็นโรงเรียนฝึกตำรวจ เพิ่งเริ่มต้นก่อสร้างเมื่อไม่นานมานี้ ยามค่ำคืนไฮด์ก่อสร้างมืดมืดไปทั่ว ไปอวีถึงจอดรถตรงหน้าประตูใหญ่ มองเจ้าเจ๋วจำอย่างไม่เข้าใจ “มาทำอะไรที่นี่”

เจ้าเจ๋วจำยิ้มเล็กน้อย “หาของรักของหวง”

ไปอวีถึงฟังแล้วงงงไปหมด ทว่ายังคงตามเจ้าเจ๋วจำลงจากรถ เขาถือไฟฉายเดินเข้าอาคารซึ่งเตรียมการรื้อถอนไปพร้อมกับอีกฝ่าย

เจ้าเจ๋วจำมองหามันได้ ลิฟต์ถูกถอดไปหมดแล้ว ปล่องลิฟต์ทะลุลงไปใต้ดิน ปากปล่องดำมืด

เจ้าเจ๋วจำเหยียบบันไดเหล็กซึ่งส่งเสียงดังเอี้ยดอ้าด เดินลงใต้ดินไปสองชั้น ที่นั่นเคยเป็นห้องชั้นสูตรของสำนักงานตำรวจเก่า

ไปอวีถึงมองป้ายซึ่งมีรอยต่างจากสนิม - ห้องชั้นสูตร คำสองคำติดอยู่ตรงทางเดินอันมืดมืด ช่างชวนให้ผู้คน “ซ็อกตาตั้ง” จริงๆ

เจ้าเจ๋วจำเดินได้ไม่กี่ก้าวก็เหลียวมามอง เห็นไปอวีถึงเดินอยู่ด้านหลัง เขาอย่างสงบนิ่ง ในมือถือไฟฉายทั้งยังสอดสายมองดู “รื้อกันไปพอสมควรแล้ว”

“คุณไม่รู้สิว่าน่าสะพรึงกลัวเธอ” เจ้าเจ๋วจำหรีตถาม

ไปอวีถึงเขม่นมองเขา “มีอะไรน่ากลัว เมื่อก่อนเชื่อว่าผมไม่เคยมา”

เจ้าเจ๋วจำเบิกปาก ยื่นมือไปจิ้มๆ ไปอวีถึง “จิตใจประเภทคุณนี่เป็นพวกขาดอารมณ์หนาวกลัว”

ไปอวีถึงเหลือบมองข้างบน พอเงยหน้า...ก็เห็นหลังคาซึ่งพื้นผิวหลุดลอก จึงเอ่ยถามเจ้าเจ๋วจำ “ตึกดีนก่อนคืนคุณมาที่นี่ จะหาของรักของหวงอะไร”

“ซูว์” เจ้าเจ๋วจำหรีตพร้อมบอกกับไปอวีถึงว่า “คุณต้องรับประกันนะว่าจะไม่บอกเจ้าแม่บ้านคุณตัวนั้น ผมลำบากขนาดนี้ถึงสลับเขาหลุด

“ไปอวีถึงขมวดคิ้วน้อยๆ “ยี่สิบปีก่อน? ใครตาย”

เจ้าเจ๋วหรือตำราตรวจไปอวีถึง ยกมือชี้เพดาน

ไปอวีถึงไม่ค่อยเข้าใจนัก พอเงยหน้ามอง...ก็ต้องอึ้ง ชั่วอึดใจนั้น
เขาตกใจจนสะดุ้งจริง ๆ

เมื่อเห็นว่าบนเพดานของห้องเก็บของนี่ติดกระดาษคาร์นิวัล¹ ไว้
บานหนึ่ง ดึงดินค่อนคิน เปิดไฟฉาย เงยหน้ามองเห็นกระดาษคาร์นิวัล
ลักบานเหนือศีรษะ ข้อสำคัญคือคนที่มองต้องมีสติสักหน่อยถึงจะรู้ว่า
นั่นคือกระดาษคาร์นิวัล ความรู้สึกแรกมีเพียงเหนือศีรษะปรากฏใบหน้า
ซึ่งบิดเบี้ยวภาพหนึ่งขึ้นมา แล้วยังเป็นใบหน้าตนเองอีกด้วย...

“เหอะๆ!” เจ้าเจ๋วหัวเราะในลำคอ “สนุกหรือเปล่า”

ไปอวีถึงมองเขา “กระดาษนี้ประหลาดมาก”

“เวลาที่มองดูรู้สึกใหม่ว่า...ใจคนล้วนมีด้านหนึ่งที่บิดเบี้ยว” เสียง
ของเจ้าเจ๋วดังขึ้นที่ข้างหู

ไปอวีถึงหันหน้าไปประสานสายตากับเขา “จันเจาเคยลองคิดจะ
สะกดจิตผมนับครั้งไม่ถ้วน แต่ไม่สำเร็จสักครั้ง ดังนั้นคุณอย่าเสียเวลา
เปล่าเลย”

เจ้าเจ๋วอึ้งไปเล็กน้อย

ไปอวีถึงชี้ที่กระดาษบานดังกล่าว “นั่นเป็นสื่อในการชี้หน้า ถูกไหม”

ผ่านไปเนิ่นนานเจ้าเจ๋วจึงทำหน้าที่เบ้ ส่งเสียงที่ “ไม่น่ารักเลยสักนิด!”

ไปอวีถึงถามเขา “จะหาอะไรกันแน่”

“อยู่ข้างหลังกระดาษ” เจ้าเจ๋วยกมือขึ้นชี้ แล้วหยิบม้านั่งตัวหนึ่งมา
วางตรงหน้า “คุณป็นขึ้นไป เปิดกระดาษออก ข้างในมีเอกสารชุดหนึ่ง
หยิบออกมา”

ไปอวีถึงเอาไฟฉายให้เขา ป็นขึ้นม้านั่ง ชั้นนอตที่ยึดกระดาษคาร์นิวัล
ออก จริงดังคาด เพราะเขาเห็นว่าด้านหลังกระดาษมีโพรงสี่เหลี่ยมอยู่หนึ่ง

¹ กระดาษที่ให้ภาพสะท้อนบิดเบี้ยว เกิดจากระนาบของพื้นผิวกระดาษที่มีความโค้งเว้า ส่วนใหญ่
ใช้ติดตั้งในงานคาร์นิวัลหรือสวนสนุกจำพวกบ้านพิศวง

มาถึงที่นี่ได้”

ไปอวีถึงขมวดคิ้วนิดๆ “เรื่องนั้นผมรับประกันไม่ได้”

“กลัวเขาขนาดนั้นเชียวนะ” เจ้าเจ๋อรัย้วย

ไปอวีถึงหงหันหน้าหนา พูดอย่างไม่ยี่หระว่า “แน่นอน”

“คุณยอมรับว่ากลัวเขา?” เจ้าเจ๋อรัย้วยตกใจ “คุณเป็นคนบ้านไปหรือเปล่า”

ไปอวีถึงรู้สึกขำ หากก็ไม่ตอบโต้อะไร เห็นเจ้าเจ๋อรัย้วยตกลงตรงหน้า ประตูห้องเก็บของห้องหนึ่งข้างๆ ห้องชั้นสูตร ก่อนเอื้อมมือไปคล้ำยต้องการเปิดประตูเหล็กบานหนึ่ง

หมุนลูกบิดแล้วหมุนลูกบิดอีก เจ้าเจ๋อรัย้วยส่งเสียง “จี้” “เปิดไม่ออก! ล็อกไปแล้ว” พูดพลางมองไปอวีถึง “ถีบให้มันเปิดที!”

ไปอวีถึงมองเขาด้วยหน้าตาเคารพเลื่อมใส “คุณพาผมมาถีบประตู? มันเมื่อกี้คุณพาลัวเทียบมายังจะได้ประโยชน์มากกว่าอีก” พูดจบก็ส่งไฟฉายให้เจ้าเจ๋อรัย้วย หยิบกุญแจออกมาจากกระเป๋า บนห่วงกุญแจห้อยก้านเหล็กสองก้าน

เจ้าเจ๋อรัย้วยถือไฟฉาย เอาแสงไฟฉายส่องใส่หน้าตัวเอง เลียนแบบน้ำเสียงประหลาดๆ ถามเขาย่างน่าสะพรึงว่า “ตำรวจสะเดาะกุญแจเป็นด้วย?”

ไปอวีถึงเปิดประตู เอื้อมมือไปฉวยไฟฉายในมือเขา “ตำรวจที่สะเดาะกุญแจเป็นมีตั้งเยอะตั้งแยะ”

“ไม่ตื่นตื่นเลย” เจ้าเจ๋อรัย้วยเข้าไปในห้องเก็บของ จังหวะที่เหยียบเข้าไป ขี้ฝุ่นก็ฟุ้งตกลงทำเอาเขาไอ “แฉึกๆ” ขึ้นมา ก่อนจะนิ้วหน้าโบกมือไล่ฝุ่น “ไม่มีใครทำความสะอาดเสียบ้าง ให้ตายเถอะ”

“จะว่าไปแล้ว...” ไปอวีถึงแปลกใจอยู่บ้าง “ห้องเก็บของนี่เหมือนจะไม่มีใครเคยเข้ามาก่อน เมื่อก่อนจะล็อกเอาไว้ตลอด ผมยังนึกว่าถูกทิ้งร้างเสียอีก”

“เพราะเคยมีคนตายในนี้เมื่อยี่สิบปีก่อน” เจ้าเจ๋อรัย้วยตอบกลับประโยคหนึ่งอย่างไม่แยแส

โพรง มีเอกสารชุดหนึ่งในช่องพลาสติกโดยใช้เทปกาวและของอื่นอีกมากมายยึดเอาไว้

“อะไร” ไปอวีถึงอยากรู้

“พวกชิ้นเครื่องบินไปอ่านให้ตี” เจ้าเจ๋วเอ๋อมีมือไปปิดฝุ่นที่ร่วงบนของออกเบาๆ “ข้อมูลสำคัญ!”

ไปอวีถึงเห็นเขาลีถานักจึงไม่พูดอะไรมาก ทั้งสองออกจากสำนักงานตำรวจเก่าแห่งนั้นแล้วขึ้นรถขับกลับบ้าน

ระหว่างทางได้รับโทรศัพท์ของจันเจา บอกว่าทุกคนอยู่ที่ลานจอดเครื่องบินส่วนตัวของสนามบินแล้ว ให้พวกเขาตรงไปที่นั่นเลยเพื่อขึ้นเครื่องไปเมือง T

ไปอวีถึงวางสาย พบว่าเจ้าเจ๋วมองตนอยู่ตลอดเวลา จึงเอ่ยถาม “มองอะไร”

“อืม...คุณจำคนคนนั้นเมื่อคราวก่อนได้หรือเปล่า” เจ้าเจ๋วถาม

“คุณพูดถึงใคร”

“คนที่หน้าตาเหมือนคุณคนนั้น”

ไปอวีถึงอดขมวดคิ้วไม่ได้ “เขาเป็นใคร”

“คนที่เหมือนคุณมาก”

“สองประโยคก่อนหลังซ้ำกัน”

“ก็คุณไม่มีทางโดนสะกดจิต” เจ้าเจ๋วไซ่วห่าง “อันที่จริงคุณเคยนึกถึงคำถามหนึ่งบ้างไหม”

“คำถามคุณเยอะจริง” รถไปอวีถึงเข้าโค้ง ช้างหน้าก็คือสนามบินแล้ว

“หากใครสักคนหมายจะครองโลก รอบตัวทั้งหมดจะเลี้ยงนักรบสายโจมตีพร้อมอาวุธหรือนักรบสายป้องกันที่ยิงฟันไม่เข้า”

“ต่างกับใช้หอกของเขาแทงโล่ของเขาเองยังไง” ไปอวีถึงจอดรถ “หากเป็นผม โจมตีครึ่ง ป้องกันครึ่ง”

“มีหอกแล้วยังมีโล่สินะ” เจ้าเจ๋วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ยังคงไม่เผยความนัยเช่นเคย

จังหวะลงจากรถ จันเจาวิ่งมาหา ดิ่งไปอวีถึงไปสำรวจทั่วตัวชายชาวบ้านล่งหนึ่งรอบ ก่อนมองเจ้าเจ๋อด้วยสายตาคร่ำคร่าประหนึ่งเสื่อ

เจ้าเจ๋อชูของพลาสติกในมือโบกไปโบกมา “อยากดูของดีหรือเปล่า”

จันเจาหนึ่งอึ้ง เหล่มองไปอวีถึง “ของอะไร”

ไปอวีถึงยกไหล่ “ของในห้องเก็บของที่ไม่เคยถูกเปิดมาก่อนตรงใต้ดินชั้นสองของสำนักงานตำรวจเก่า!”

จากการบอกเล่าของไปอวีถึง ดวงตาของจันเจาสว่างวาวขึ้นนิดๆ เขาไล่กวาดเจ้าเจ๋อ “ให้ผมดูหน่อย”

ทุกคนขึ้นเครื่องด้วยความราบรื่น จันเจาเองก็แย่งข้อมูลจากเจ้าเจ๋อมาได้อย่างราบรื่นเช่นกัน พอดตัดของพลาสติกเปิดก็เห็นว่าเป็นบันทึกลำนวนคดี

“คดีอะไรลักษณะนี้” จันเจาฉงน

“ของเอกสารสีฟ้าเธอ” กงซุนเหมือนจะค่อนข้างผิดหวัง “ของเอกสารสีดำนี่เป็นคดีลับสุดยอด ของเอกสารสีแดงเป็นคดีใหญ่ค่อนข้างสำคัญ ของเอกสารสีเหลืองเป็นคดีที่มีผู้เสียชีวิต ของเอกสารสีฟ้าเป็นเพียงคดีอาญาสุโทษ สีเขียวเป็นคดีแพ่ง สีขาวคดียาเสพติด”

“คดีอาญาทั่วไปที่ไม่มีใครตายไม่กี่ชุด คุณซ่อนเอกสารไว้ตั้งแต่เมื่อไหร่” จันเจาหยิบของมาอ่านดู พบว่าไม่ใช่คดีเก่าเมื่อยี่สิบปีก่อน หากแต่เป็นคดีที่เกิดขึ้นเมื่อสามปีก่อน

“คุณเอาข้อมูลมาจากไหนนี่!” จันเจาถามเขา

เจ้าเจ๋อเลิกคิ้วนิดๆ ยกมือขึ้นแตะริมฝีปาก “ความลับ!”

จันเจาอ่านตัวหนังสือในแฟ้มข้อมูลโดยละเอียด ก็พบว่า เป็นคดีลักพาตัวที่เกิดขึ้นในแต่ละพื้นที่ ทั้งหมดรวมสามคดี

“คดีลักพาตัวทุกๆ ไปนี่” จันเจาพลิกอ่านพลาขมวดคิ้ว “โจรลักพาตัวรายนี้ น่าประหลาดจัง ที่ลักพาไปเป็นชาวบ้านธรรมดา ไปจนถึงลูกชาวบ้านที่ฐานะครอบครัวไม่ดี แต่กลับบริดทรัพย์เป็นล้าน”

เจ้าเจ๋อเผยยิ้มน้อยๆ พลาขพยักหน้า

“เพราะอะไร” ไปอวีถึงนึกไม่ออก “ซื้อประกันไว้ หรือว่ามีพวก

เงินประกันสังคมอะไรทำนองนั้นหรือ”

เจ้าเจ๋วี่สายหน้า “เหมือนจะไม่ใช้เลยทั้งนั้น”

“อะไรนะ”

อ่านถึงท้ายสุดแล้วจันเจาก็ส่งเสียงร้องต่ำ ๆ อย่างประหลาดใจ “หลังโจรลักพาโทรศัพท์มาแล้วก็ไม่ได้ติดตามผลอีก? หลังจากนั้นก็ไม่ปรากฏว่าฆ่าตัวประกัน ซ้ำยังไม่ได้มาเอาเงินด้วย และนับแต่นั้นเหยือกก็หายตัวไปแบบนี้?”

เจ้าเจ๋วี่ชี้ที่ด้านล่าง สื่อความให้เขาอ่านต่อ

ทุกคนพากันขยับเข้ามาอ่านเอกสาร - เด็กนักเรียนที่ถูกลักพาตัวเหล่านั้น ภายหลังไม่เคยปรากฏตัวอีกเลย บรรดาพ่อแม่ทนทุกข์ใหญ่หลวงคดีทั้งสามคดี เด็กหญิงตัวน้อยทั้งสามล้วนอายุหกถึงสิบขวบทั้งหมด วิธีการเหมือนกัน ผลสรุปของการหายไปก็เหมือนกัน

“หากมีเพียงคดีเดียว นั้นอาจเป็นไปได้ว่าลักพาผิดคนหรือเปล่า”
ไปจนถึงซึ่งอ่านรายงานอยู่หันมาส่งเสียงถาม

“แต่ถ้ามีสามคดีละก็...” ไปอู้อี้ถึงสายศีรษะเล็กน้อย “มีปล้นลมคมในแล้ว!”

“คดีทั้งสามคดีเกิดเมื่อสามปีก่อนทั้งหมด” กงซุนพลิกอ่านข้อมูล
“ตอนนั้นย้ายสำนักงานตำรวจพอดี ยังมีข้อมูลเก็บไว้ใหม่”

เจ้าเจ๋วี่ถือเค้กช็อกโกแลตซึ่งไปซื้อเพิ่งหยิบออกมาจากตู้เย็นไว้ในมือกำลังพยักหน้าไปถอนหายใจไป - เค้กอร่อยจัง

“คดีทั้งสามคดีนี้มีอะไรพิเศษ” จันเจาถามเขา

เจ้าเจ๋วี่ยิ้มน้อย ๆ กระดิกนิ้วใส่ไปจนถึง “นี่ คนรวย จันถามนาย
ลักคำถาม”

ไปจนถึงเหลียวกลับมา

“ถ้าหากนะ มีคนลักพาตัวน้องชายนาย รีดเอาเงินกับนายสิบล้าน
นายจะแจ้งตำรวจหรือเปล่า”

ไปจนถึงกระตุกมุมปาก “เก็บพวกมันตัวเองโดยตรง”

เจ้าเจ๋วี่มองบน “สมมติเสียหน่อยสิ ว่าพวกนายที่เป็นเศรษฐีสิบล้าน

กระทั่งถึงมหาเศรษฐีร้อยล้าน หรือแม้กระทั่งนักธุรกิจธรรมดา ในครอบครัว มีลูกเพียงคนเดียวแล้วโดนลักพาตัวไป โจรเรียกร้องต้องการค่าไถ่ พวกเขาจะให้เงินแต่โดยดีหรือเปล่า จะแจ้งตำรวจหรือคิดวิธีการตอบโต้กลับ? หากตัวประกันถูกฆ่า จะแก้แค้นหรือเปล่า”

ทุกคนมองหน้ากันเล็กน้อย จันเจาเลิกคิ้ว “ผมเข้าใจแล้ว เด็กที่หายสาบสูญไปเหล่านี้เป็นตัวแทน”

เจ้าเจวีแบ่ปากพลางกัดเค็ก “คนฉลาดโดยแท้ ไม่สนุกเลยสักนิด!”

จันเจาเข้าใจแล้ว ทว่าคนอื่นยังไม่เข้าใจ เจ้าเงินถามว่า “ตัวแทนอะไร”

“ตัวอย่างเช่น ลูกของคนร่ำรวยเหล่านั้นไม่ได้ถูกลักพาตัว แต่เด็กบางคนที่อยู่กับลูกของตัวเองเป็นประจำถูกลักพาตัวไป โจรแจ้งขั้นตอนสงให้บ้านที่ร่ำรวย เตือนพวกเขาว่า หากไม่ยอมให้ลูกของตนมีชะตากรรมอย่างเดียวกัน ให้เอาเงินส่งไปยังที่ไหนๆ ก็วาไป”

ไปอวีถึงขมวดคิ้ว “เด็กเหล่านั้นเป็นตัวแทนจริงๆ ด้วย แต่มีคนยอมจำนนแต่โดยดีจริงๆ เหนอ”

“ว่ากันตามมุมมองทางจิตวิทยา นี่เป็นการหลีกเสี่ยงอันตราย เป็นลักษณะตฤณญาณของมนุษย์ โอกาสสำเร็จจะมากกว่า” จันเจาวิเคราะห์ให้ทุกคนฟัง “หากใช้การลักพาตัวแบบทั่วไป อย่างนั้นอันตรายเกิดขึ้นแล้ว คนส่วนมากจะเลือกการเผชิญหน้า ยอมรับ หรือต่อต้าน แต่พฤติกรรมแบบตัวแทนของโจรเป็นการเตือนและการแสดงอำนาจ ยามนั้นคนส่วนมากจะเลือกหลีกเสี่ยงอันตราย จะให้เงินเล็กน้อยเพื่ออ่อนข้อยุติปัญหา ขอเพียงลูกตัวเองไม่เป็นอะไรในภายภาคหน้าก็จบเรื่องแล้ว นอกจากนั้นยังสามารถสร้างตอนจบอันน่าเศร้าของการไม่ยอมศิโรราบบางประการที่เกิดผลอันสิ้นสะเทือนได้ ต้องให้ฝ่ายตรงข้ามรู้ว่า การไม่ยอมศิโรราบ จุดจบของเรื่องจะเป็นอย่างไร!”

“เกินไปหน่อยหรือเปล่า” ไปฉือไม่พอใจ “เด็กที่ถูกใช้เป็นตัวแทนเหล่านั้นน่าสงสารมาก ใครจะคุ้มครองความปลอดภัยของพวกเขา ส่งมอบค่าไถ่แล้วทำไมไม่ปล่อยกลับมา ช้ายังหายตัวไปอีก ทั้งที่ไม่รู้โอโหนอเห็น

เลยสักนิด”

“นี่คือสิ่งที่คุณต้องการสืบ?” จันเจาถามเจ้าเจ๋ว
เจ้าเจ๋วแสร้งยิ้ม “ระยะนี้ค่อนข้างนึกถึงเรื่องเก่า ๆ นะ”

“หมายความว่าไง”

“บนโลกนี้มีคนไม่น้อยชอบเก็บสะสมตุ๊กตามือสอง รู้ไหมว่าตุ๊กตา
มือสองมีอะไรน่าสนใจ” เจ้าเจ๋วเริ่มตอบไม่ตรงคำถามอีกครั้ง

ทว่าคนที่ฟังเขาพูดจาบ้าง ๆ บอ ๆ คือจันเจา เขาที่มีรูปแบบความคิด
แปลกประหลาดเนกเช่นเดียวกันจึงเข้าใจในทันที “เข้าใจแล้ว จบชีวิตคน
ครั้งแรก ตั้งต้นชีวิตคนใหม่ครั้งที่สอง เล่นกับใครสักคนหนึ่งน่าจะสนุกกว่า
ปั้นคนสักคนหนึ่ง”

“บิงโก” เจ้าเจ๋วส่งเค้กคำสุดท้ายเข้าปาก “นอกจากนั้นยังมีอีกนิด”

ทุกคนพากันมองเขา

เหมือนเขายื่นมือไปคลำกระเป๋าทางเกงชายขวา ก่อนล้วงเอาภาพถ่าย
ใบหนึ่งออกมามอบให้พวกจันเจา

ในภาพเป็นเด็กผู้ชายน่ารักคนหนึ่ง

“ใคร” ไปอู่วีถึงสงสัย

“เขาชื่อเฉินชิน” เจ้าเจ๋วเอ่ย “ป็นี่เจ็ดขวบ”

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นกับเด็กนี้” ถึงอย่างไรแล้วเทียนก็เป็นพ่อคน จึงให้
ความสนใจคดีที่เกี่ยวกับเด็กเป็นพิเศษ

“สองวันก่อนเขาถูกลักพาตัวไป” เจ้าเจ๋วพูด พร้อมกับไม่ลืมเสริม
อีกหน่อย “พ่อเขาจากโลกนี้ไปแล้วตั้งแต่เขายังเล็ก แม่อาศัยเงินประกัน
สังคมกับกองทุนสงเคราะห์ และยังช่วยชาวบ้านทำงานเล็ก ๆ น้อย ๆ แลก
เงินมาดูแลเขา ฐานะครอบครัวอาจเรียกได้ว่าค่อนข้างอัดคัตชิดสน”

“โจรเรียกเอาเงินเท่าไร?”

“ห้าล้าน” เจ้าเจ๋วทำค้าง “ปัญหาคือ ในชั้นเรียนเขา มีเด็กกว่าครึ่ง
ที่ทางบ้านมีทรัพย์สินมบัติมากกว่าสิบล้าน”

ไปอู่วีถึงขมวดคิ้ว “โรงเรียนอะไร?”

“โรงเรียนเอกชนไฮโซ”

จันเจาฟังไม่เข้าใจ “ก่อนหน้าคุณบอกว่าบ้านเงินชินฮัตตัดขัดสนทำไมเข้าโรงเรียนตี่ชานาฉั้นได้”

“ของเติมเต็มกับการทดลอง” เจ้าเจ๋อไช่ว์ห่าง “การคัดสรรเด็กยากจนเป็นพิเศษมาเป็นสิ่งเติมเต็มเป็นแนวคิดใหม่ของโรงเรียนเอกชนไฮโซในขณะนี้ เพื่อให้บรรดาลูกท่านหลานเธอเหล่านั้นมีความรู้สึกทงงตัวยิ่งขึ้นแน่นอนว่าการประชาสัมพันธ์ต่อภายนอกจะบอกว่าเพื่อให้เด็ก ๆ ซึ่งต่างชนชั้นวรรณะได้รู้ว่าจะอยู่ร่วมกันอย่างไร”

“ยังไม่ต้องโกหกแบ่งชนชั้นวรรณะกันแล้วหรือ” จันเจาโกรธจนทึ่งเอกสาร “เรื่องบ้าบออะไรกัน”

ไปอวีถึงถามเจ้าเจ๋อ “ก่อนหน้าคุณบอกว่าจะจับวิญญาณไม่ใช่หรือ คดีลักพาตัวนี้มีความเกี่ยวข้องกับอะไรกับวิญญาณ?”

“ไม่เกี่ยว” เจ้าเจ๋อโยกไหล่

“อะไรนะ” ทุกคนพากันมองเขา

“จับวิญญาณเป็นภารกิจของพวกคุณในครั้งนี่ไม่ผิด” เจ้าเจ๋อตอบอย่างมีเหตุผลเต็มปากเต็มคำ “ส่วนเรื่องนี้เป็นของติดไม้ติดมือ” พูดพร้อมกับยกมือตีดนิ้วไปมาเบา ๆ “การช่วยเหลือผู้คนให้มีความสุขเป็นความยินดีของพวกเรา!” พูดจบก็หันไปชวนไปฉ้อให้ไปทำซานมกิน

ไปอวีถึงไม่กระจ่างนักว่าเจ้าเจ๋อคิดวางแผนอะไรกันแน่

ทว่าในยามนี้ที่จันเจาสนใจกลับเป็น - นิ้วมือเจ้าเจ๋อที่ตีสองสามทีเมื่อครู่ ก่อนข้างคล้ายคลึง แต่ไม่เหมือนกันเสียทีเดียวกับที่มองเห็นที่สนามเทนนิสครั้งแรก...มีความหมายแฝงอะไรนะ

03 ฐานลับ

“ครอกพี ครอกพี ครอก...”

จันเจารู้สึกราวกับโดนหินหมึกมาหรืออะไรบางอย่างทับไว้ ซ้ำยังได้ยินเสียงประหลาดๆ เมื่อรู้สึกที่ตัวเองใกล้จะหายใจไม่ออกแล้ว จันเจาจึงลืมตาขึ้นพรวด...หน้าแมวเหมียวอ้วนๆ กลมๆ ตัวหนึ่งปรากฏอยู่ตรงหน้า

จันเจาทำตาปริบๆ เห็นหลีว์บันกำลังหมอบอยู่ตรงหน้าอกเขา อึ้งเท่าทั้งสองพาดอยู่ที่ไหล่สองข้างของเขา พริ้มตาหลับสนิท ซ้ำยังส่งเสียงกรนครอกๆ ซึ่งเป็นเสียงเฉพาะตัวของแมวตัวย

เขาตกใจผุดลุกขึ้นนั่ง จึงเห็นว่าตนยังอยู่บนเครื่องบิน ไปอ้าวถึงที่ข้างตัวถือสมุดบันทึกกำลังอ่านข้อมูล ส่วนตัวเองกำลังนอนอยู่บนโซฟา

“อืม...” จันเจายื่นมืออุ้มเอาหลีว์บันขึ้นมาวางบนพื้น “วู้ มันตามมาได้ไง”

ไปอ้าวถึงไม่ได้เยหน้า ยกมือขึ้นชี้ไปยังมุมห้องอีกด้าน

ไปฉือถืออาหารแมวถุงใหญ่อยู่ กำลังให้อาหารลูกแมว ลีลี่ยากับลูกสิงโตก็มาด้วย กำลังหมอบบงีบอยู่บนหลังหลีชีอเป็น

“ยังงี้ก็ทิ้งไว้ในบ้านกันหมดไม่ได้” ไปฉือทิ้งสัตว์เลี้ยงฝูงนี้ไม่ลง

จันเจาหาวหวอด “ก็โมงแล้ว”

“ยังไม่ตีสอง” ไปอ้าวถึงเหลือบมองนาฬิกา “ใกล้ถึงแล้ว”

จันเจาหยิบแก้ววิ่งไปห้องครัวเพื่อหากาแฟดื่ม พอเดินถึงหน้าประตู

คร้วิก็เห็นเจ้าเจ๋วี่ยืนพิงหน้าต่างกระจกทรงกลม มองดูทิวทัศน์ด้านล่างยาม
ค่ำคืนอย่างสนอกสนใจ

จันเจาเห็นมีกาแพซึ่งต้มเสร็จแล้ว เขาเอื้อมมือไปแตะที่กา...ร้อน!
จึงรีบรินหนึ่งแก้ว ต้มลงห้องอีกหนึ่ง...สูดลมหายใจลึกๆอย่างสบายอารมณ์
กาแพที่ไปซื้อต้มอร่อยสุด ๆ จริง ๆ!

เงยหน้าขึ้นก็เห็นเจ้าเจ๋วี่กำลังพิงหน้าต่างกระจกมองเขา เมื่อครู่จันเจา
ไม่ได้สังเกตเห็นว่าในมือของเจ้าเจ๋วี่ยังมีแก้วกาแพอีกใบด้วย

จันเจาเดินไปหา “กาแพนี้คุณต้ม?”

เจ้าเจ๋วี่ยิ้ม ๆ “คุณต้มไปแล้วอย่างนี้ ไม่กลัวผมวางยาเธอ?”

จันเจาประคองกาแพมองเขา “คุณต้มกาแพเป็นด้วย นึกไม่ถึงจริง ๆ”

เจ้าเจ๋วี่ยิ้มยิ่งกว่าดีใจ ซ้ำยังใช้แก้วกาแพชนแก้วของจันเจาเบา ๆ
อีกหน่อยด้วยจนเกิดเสียงดัง “เกร็ง” จากนั้นก็พิงหน้าต่างชมวิวต่อ

“เมือง T ยามค่ำคืนแสงไฟน้อยมาก” จันเจาเดินไปดื่บบ้าง

“ก็ไม่ใช่เมื่อที่เจริญเท่าไหน” เจ้าเจ๋วี่ยกคิ้ว “เทียบกับเมือง S ที่นั่น
ยังถือได้ว่าเป็นซานเมือง”

“ทำไมโรงเรียนไฮโซถึงสร้างในสถานที่แบบนี้ได้” จันเจาถามข้อสงสัย
ที่ค้างคาใจอยู่ตลอดออกมา “โรงเรียนสร้างแถวซานเมืองผมพอเข้าใจได้
แต่โดยปกติจะเป็นซานเมืองขนาดใหญ่ที่ทันสมัยกันทั้งนั้น ทำไมถึงไปสร้าง
ในเมืองที่ห่างไกลความเจริญ”

“นั่นเป็นโรงเรียนที่พิเศษมากแห่งหนึ่ง” เจ้าเจ๋วี่ยิ้มขึ้นมานิด ๆ
“โรงเรียนที่สั่งสอนบรรดาเด็ก ๆ ว่าจะอ่อนแอเป็นเนื้อ เข้มแข็งเป็นผู้กิน¹
ไปได้อย่างไร”

จันเจาขมวดคิ้วเล็กน้อย “สังคมจริงก็อ่อนแอเป็นเนื้อ เข้มแข็งเป็น
ผู้กินอยู่แล้ว ให้เด็กได้รู้เอาไว้ก็ไม่ใช่เรื่องเสียหาย ภายใต้การคุ้มครอง เด็ก
จะรู้สึกตั้งแต่เล็กว่าโลกภายนอกเป็นนิทานเด็ก ๆ พอเผชิญหน้ากับสังคม
อันแท้จริงกลับพบว่า เป็นนิทานสยองขวัญ ถูกทำร้ายได้ง่ายด้วยซ้ำ”

¹ หมายถึง ผู้อ่อนแอยอมเป็นอาหารของผู้ที่แข็งแรงกว่า

เจ้าเจ๋วี่เหยียมี “การสอนสั่งเรื่องปกติเป็นสิ่งจำเป็นจริงแท้แน่นอน แต่ว่ากันในเชิงลึกแล้ว การเป็นลูกแกะรอถูกเชือดกับการเป็นหมาป่ารอกินแกะสักตัวก็เป็นคนละเรื่องกันอยู่ดี”

จันเจาอิ่งในอึ้ง “คุณจะบอกว่า โรงเรียนแห่งนั้นพยายามบ่มเพาะให้นักเรียนเป็นหมาป่ากินคน?”

“พูดให้เหมาะสมคือนักเรียนบางกลุ่ม” เจ้าเจ๋วี่จับกาแพ้อีกอีก “บางกลุ่มที่เป็นกลุ่มพิเศษ จำนวนน้อยสุด ๆ พิเศษสุด ๆ บุคคลที่พิเศษมักจะสร้างสิ่งมหัศจรรย์ และประวัติศาสตร์ก็สร้างขึ้นได้เพราะคนพิเศษ กลุ่มหนึ่งสร้างเรื่องพิเศษขึ้นพร้อมกับใส่ใจในรายละเอียดพิเศษเช่นกัน!”

“ดังนั้นถึงได้ต้องการนักเรียนยากจนซึ่งเป็นของเต็มเต็มมาเป็นเหยื่อ?” จันเจารู้สึกว่าน่าขัน “นั่นมันโรงเรียนอะไรกัน โรงเรียนนักร้องหรือไง”

เจ้าเจ๋วี่ยิ้มแต่ปราศจากคำอธิบาย

“แต่ผมไม่คิดว่าเด็กทุกคนจะเหมือนกันทั้งหมด” จันเจากล่าวจริงจัง “มนุษย์เป็นสัตว์ซึ่งเปลี่ยนแปลงได้ จะไม่เป็นเพียงลูกแกะหรือหมาป่าอยู่ตลอดอย่างง่ายตายขนาดนั้น ตัวอย่างเช่นหมาป่าใกล้ขีดฟงแกะแล้วจะกลายเป็นแกะ แกะใกล้ขีดหมาป่าแล้วก็อาจกลายเป็นหมาป่าที่ดุร้ายยิ่งขึ้นได้ วิวัฒนาการอันหลากหลายของสิ่งมีชีวิตเป็นพื้นฐานที่รับรองถึงความต่อเนื่องและพัฒนาการของชีวิต”

“อืม!” เจ้าเจ๋วี่พยักหน้าหงิก ๆ อย่างชื่นชม “ผมชอบคุณตรงนี้”

จันเจาถือโอกาสรินกาแฟอีกแก้วแล้วเดินไปยังห้องรับแขก นั่งลงข้างไปอีวี่ถึง ส่งกาแพให้เขา อุ่มหลิ่วบินขึ้นมาลูบขน

หลังไปอีวี่ถึงอ่านข้อมูลเหล่านั้นหมดแล้วก็เอาเอกสารวางลงข้าง ๆ สีหน้าไม่สู้ดี

“เป็นอะไรไป” จันเจาอยากรู้

“โรงเรียนนี้เป็นนรกบนโลกมนุษย์แน่ ๆ ถ้าฉันมีลูก ให้ตายก็ไม่ยอมให้ไปที่นั่น” ไปอีวี่ถึงสายหัวดิก

จันเจาหยิบเอกสารปึกที่เขากำลังอ่านนั้นขึ้นมาเปิดออก ก็พบว่าเป็นการแนะนำโรงเรียนซึ่งหรรษาสวยงามพอตัวปึกหนึ่ง

“นี่คือโรงเรียนเทรอนเนีย” จันเจาตื่นตะลึง “อาคารสร้างอย่างกับพิพิธภัณฑน์”

“อาคารสวยมากเลย ทำไมไม่ให้ลูกไปล่ะ” ลั่วเทียนขยับเข้ามาดูอย่างรู้สึกสนใจ

“ลั่วเทียน นายจะให้หยางหยางเรียนโรงเรียนเอกชนเทรอน” กงซุนถามลั่วเทียน

ลั่วเทียนส่ายหน้า “อืม ผมเคารพการเลือกของหยางหยาง แต่หยางหยางรู้ประสาดีมาก รู้ว่าในด้านค่าใช้จ่าย โรงเรียนเอกชนจะค่อนข้างกดดัน”

“ฉันช่วยเหลือเรื่องเงินได้” ไปจิ้นถึงเงยหน้า

“เหะ” ลั่วเทียนยิ้มพร้อมโบกมือ “อันที่จริงผมหวังให้หยางหยางเรียนโรงเรียนรัฐบาลมากกว่า ผมอยากให้เขาใช้ชีวิตเรียบง่ายน้อยกว่า”

“เรียบง่ายเทรอน...” ไปจิ้นถึงพยักหน้าเหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่างไม่ได้พูดอะไรอีก อ่านข้อมูลต่อไป

กงซุนชะงักหน้าข้ามโซฟามาอ่านเอกสารแนะนำโรงเรียนในมือจันเจา “อ๊ะ เป็นสถานที่ที่หนักลั่วมากจริง ๆ ด้วย”

“หนักลั่วตรงไหน” เจ้าเงินดูเหมือนจะสนใจข้อมูลปึกนี้ขึ้นมาบ้างแล้ว ไปอู่วิ่งมองทุกคนไปมา แล้วก็ตั้งคำถามจริงจังมากคำถามหนึ่งขึ้นมาทันที “จะว่าไป พวกนายก็ไม่ใช่ตำรวจ ทำไมต้องตามมาด้วย”

ทุกคนมองกันไปมองกันมา แล้วพากันจิ้มจมูกตัวเอง “ญาติ!”

ไปอู่วิ่งมองบน ตัดสินใจไปเอนหลังลึกลับ

“โรงเรียนนี่อะไรๆ ก็มีครบ แต่...เอิ่ม ขาดความไร้เดียงสา” กงซุนนึกคำบรรยายนิดหน่อย ตอนที่เขาหลุดคำนี้ออกมา ไปจิ้นถึงที่ข้างๆ ออดส่งเสียง “ฮู้ว” ออกมาได้ เล่นเอาฝาแฝดเท้าคางมองด้วยความตกใจ

“หนักก็รู้สึกแบบนั้น” จันเจาพลิกไปพลิกมา จังหวะนั้นเอกสารแนะนำโรงเรียนอีกส่วนก็ร่วงออกจากแฟ้มข้อมูล

จันเจาเปิดออกอ่าน พบว่าเป็นเอกสารแนะนำมหาวิทยาลัยเอกชนที่ละเอียดยิ่งกว่าแห่งหนึ่ง ความสัมพันธ์กับโรงเรียนประถมแห่งก่อนหน้าคือน่าจะอยู่ในสังกัดเดียวกัน

จันเจอาอ่านชื่อมหาวิทยาลัยเอกชนดูแล้วก็นึกแปลกใจ “ในประเทศ
มีมหาวิทยาลัยนี้ด้วยหรือ”

“โรงเรียนนี้ได้รับการดูแลโดยมหาวิทยาลัยเพียงสามปี ปีสุดท้าย
จำหน่ายให้สถานศึกษาชื่อดังระดับโลก” เจ้าเจ๋อแจ๋มยิ้ม “หรือไม่ก็
สถานที่อื่น”

“เช่น?” จันเจอาเริ่มเข้าใจแล้วว่าเพราะเหตุใดเจ้าเจ๋อแจ๋มถึงเปิดฉากพูด
เรื่องไร้สาระประเภท “ฤดูใบไม้ผลิเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดของการเข้าโรงเรียน”
กับเขา ประเด็นสำคัญในครั้งนี้อยู่ที่โรงเรียนต่างหาก

“เช่น สงคราม ห้างสรรพสินค้า ฌาปนสถาน” เจ้าเจ๋อแจ๋มพูดอย่าง
ค่อนข้างถากถาง

“คุณต้องการให้พวกเราไปจับวิญญาณที่โรงเรียนนั้นหรือ” ที่แรก
ไปอี๊ถึงเพียงถามไปอย่างนั้น ไม่นึกว่าเจ้าเจ๋อแจ๋มกลับพยักหน้าอย่างจริงจังมาก

“ไม่ผิด”

“เมื่อที่คุณบอกว่าคติลัทธิส่วนตัวเป็นแค่ของติดไม้ติดมือ...” ไปอี๊ถึง
ได้ยินว่าโรงเรียนก็ปวดเคียรเวียนเกล้า เพราะนั่นแฝงความหมายว่า
ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับเยาวชนซึ่งไม่ค่อยให้ความร่วมมือหลายร้อยกระทั่งถึง
หลายพันคน และเวลาส่วนใหญ่ของพวกเขาได้รับการควบคุมโดยฮอว์โมน
มากกว่าสติปัญญา

“โรงเรียนประถมเป็นของติดไม้ติดมือ มหาวิทยาลัยต่างหากที่เป็น
ไฮไลต์” เจ้าเจ๋อแจ๋มเหมือนปราศจากพิษภัย

จันเจอาจ้องเขาเขม็ง จนท้ายที่สุดก็ถามออกไป “คุณอยากให้เรา
สืบอะไรกันแน่”

เจ้าเจ๋อแจ๋มทำตา ขยิบตาใส่เขาด้วยหน้าตากวนบาทา “วิญญาณ!”

จันเจอาปัดของเอกสาร “ผมยอมแล้ว ผมไปนอนดีกว่า”

ทุกคนทำได้เพียงซ่อนความงงวยเต๋มอกเอาไว้แล้วไปพักผ่อน
เจ้าเจ๋อแจ๋มลง อุ่มเอาหลี่ว่บ้นขึ้นมา คลั่งใบหูของมันพร้อมกระซิบถามข้างหู
“แมวมองเห็นผีได้ใช่หรือเปล่า” จันเจอาแหม่มเห็นแล้วหรือยัง นำหลงไหลมาก
ใช่หรือเปล่า น่ารักมาก! สมบูรณ์แบบมาก”

...

ไม่รอให้จันเจาหลับอีกครั้ง เครื่องบินก็แลนดิงยังสนามบินแล้ว การเดินทางที่มีไปจนถึงร่วมทางด้วย เรื่องยานพาหนะแทบไม่ต้องเป็นกังวล ทว่า...ที่เมือง T ซึ่งไม่มีกิจการส่วนตัวของเขา จะพักที่ไหนล่ะ ขณะที่ไปจนถึงกำลังครุ่นคิดว่าจะพักโรงแรมหรือโฮมสเตย์ เจ้าเจ๋วกี้เสนอความเห็น “ต้องการพักที่ฐานลับของผมหรือเปล่า”

พวกจันเจามองหน้ากันไปมา “ฐานลับ?”

หลังจากนั้นเจ้าเจ๋วกี้พาทุกคนขับรถมายังสถานที่แห่งหนึ่งอย่างมีเสน่ห์ - สถานีรถไฟร้าง

“สถานีรถไฟ?” ไปจนถึงรู้สึกทึ่งเช่นกัน

“แรงบันดาลใจของสถานที่แห่งนี้มีที่มาจากใครคนหนึ่ง” ระหว่างเจ้าเจ๋วกี้ก็พลันเหลือบมองหมาฮั่นซึ่งยังมีเงงหวาหวอด เดินตามหลังทุกคนมาแวบหนึ่ง

จันเจาลังเกตเห็นท่าทางนี้ของเจ้าเจ๋วกี้จึงเลิกคิ้วน้อยๆ “Eleven?”

แน่นอนว่าหมาฮั่นตาสว่างทันที แล้วเงยหน้าขึ้นมอง

เจ้าเจ๋วกี้สายตาระยอย่างค่อนข้างสนใจ พร้อมพาทุกคนเดินตรงไปพลางพิมพ์ “นำราคาหมูไฉ่เด็กบ้าแสนฉลาดที่สุด!”

ตามปกติเวลาจันเจาได้รับชัยชนะจะทำนิ้วเป็นตัว “V” ให้ไปอีถึงไปอีอีถึงยังไม่รู้รายละเอียดคดีจึงไม่อาจคาดการณ์ความยากของคดีนี้ได้ ทว่าระดับความคึกคักในการทำคดีนี้กับดัชนีการทะเลาะเบาะแว้งจะแปรผันตามอารมณ์แบบไร้ขีดจำกัดราวกับเด็กน้อยของจันเจาและเจ้าเจ๋วกี้ ทุกคนต่างรู้ว่าวันข้างหน้าอาจไม่สงบสุขมากนัก ต้องทะเลาะกันไม่จบทั้งวันทั้งวันแน่นอน

“คุณรู้จักเขา?” หมาฮั่นอดถามเจ้าเจ๋วกี้ไม่ได้

เจ้าเจ๋วกี้หันกลับไปมอง ครุ่นคิดนิดหนึ่งก่อนก้มมือเรียกเขา

หมาฮั่นเดินไปหา เจ้าเจ๋วกี้เริ่มตึงปกลี้อของตัวเอง

“เฮ้!” จันเจาคว่าเขาไว้หมับ “คุณอย่าเล่นมั่วซั่วนะ!”

เจ้าหูพยักหน้าด้วยคน “ถูก พี่เสียวหมามีแผนแล้วนะ!”

ไปอวีถึงกุมขมับ วงจรความคิดในสมองคนพวกนี้คล้ายจะมีปัญหา
กันหมด

เจ้าเจ๋วทำได้เพียงพยายามดึงคอเสื้อลงมาอีกหน่อย ทำให้เห็นว่าตรง
ตำแหน่งบนหน้าอกข้างซ้ายของเขามีรอยแผลเป็นรอยหนึ่ง รูปร่างบาดแผล
บอกได้ว่า...เป็นแผลจากกระสุน ยังคงเด่นชัดเต็มที

จันเจาตกใจจนเปลือยปล่อยเจ้าเจ๋วโดยไม่รู้ตัว จัมแผลเขา “ตรงนี้
หัวใจไม่ใช่เธอ”

“เสียดข้างบนไปหนึ่งเซนต์” เจ้าเจ๋วตอบอย่างไม่ยี่พระ “แต่ก็ไม่วาย
ทำให้ผมต้องนอนอยู่บนเตียงคนไข้เกือบครึ่งปี”

“ใครมีปัญญาขนาดนั้น” จันเจาแสดงความเลื่อมใสต่อฝ่ายตรงข้าม
ทั้งยังแสดงความเป็นกังวลต่อชีวิตของเขาด้วย “Eleven?”

“อือฮี้” เจ้าเจ๋วพยักหน้า “ศัตรูของผมจ้างเขามาฆ่าผม ผมกลัวพูด
ได้เลยว่านี่เป็นเรื่องถูกต้องเรื่องเดียวที่พวกมันเคยทำในชีวิตนี้”

“อันที่จริงพวกเราชักจะสนใจศัตรูของคุณขึ้นมาบ้างแล้ว” ไปอวีถึง
กระตือรือร้นขึ้นมาในทันที

“เบาๆ น้อย” เจ้าเจ๋วเอื้อมมือไปตบขาของเขาเบาๆ

“แล้ว Eleven ละ” หม่าฮั่นเกิดกลางสังหรณ์ไม่เป็นมงคลบางประการ
ใครที่หมายเอาชีวิตของเจ้าเจ๋ว ด้วยอุปนิสัยของเจ้าเจ๋วก็ไม่อาจไม่แก้แค้น
นี่นา? เช่นเดียวกัน เขาลองนึกภาพว่าหากตนเองไม่ทันระวังล่วงเกินจันเจา
เข้า แล้วโดนจันเจาไล่ฆ่า ลำพังแค่คิดขึ้นมาก็น่ากลัวแล้ว

“ทำไมเขาไม่แข็งใจฆ่าคุณให้ตาย” ไปอวีถึงสงสัย “ไม่สมกับอุปนิสัย
ของนักฆ่าชั้นยอดเลย หรือจะบอกว่า คุณฆ่าเขาแล้ว”

“ไม่จริงใช่ไหม!” หม่าฮั่นค่อนข้างตื่นเต้น

“อืม ผมไม่ได้เป็นคนทำ แต่ผมก็ไม่ชัดเจนมากนัก มีคนที่ชอบยุ่ง
เรื่องชาวบ้านบางคนหาเขาเจอ เดิมทีผมต้องการล้างแค้น แต่กลับพบว่าเขา
กำลังโดนฝ่ายตรงข้ามกับผมไล่ฆ่า ฉะนั้นปฏิบัติการล้างแค้นจึงกลายเป็น
ปฏิบัติการช่วยชีวิตแทน” เจ้าเจ๋วยักไหล่ “แน่นอนล่ะว่ามันเป็นคนละเรื่อง
กัน หลังช่วยชีวิตเขาแล้ว รับประทานได้ว่าผมยอมต้องทิ้งรอยแผลเป็น

อย่างเดียวกัน ในตำแหน่งเดียวกัน พร้อมทั้งให้เขาต้องนอนอยู่บนเตียง คนใช้ครึ่งปีเหมือนกัน”

จันเจอาทำหน้ากระฉ่าง มีแค่นัยมต้องชำระสินะ!

“ครึ่งปีให้หลัง?” ทุกคนต่างมองเขา

“ก็ตามนั้น...หายตัวไป” เจ้าเจ๋ว่กังมือออก “ราวกับก้อนเมฆ ยิ่งไงยิ่งนั้น”

“จริงจังหน้อย” จันเจอาขมวดคิ้ว

“ผมจริงจังจะตายไป!” เจ้าเจ๋วนำทางคนกลุ่มนี้ เปิดไฟฉาย เดินมา ยังด้านหน้ารางรถไฟ เหนือรางรถไฟตั้งตู้โดยสารรถไฟที่ครบครันไว้สองตู้ พุดให้ถูกคือหนึ่งหัวขบวนกับตู้โดยสารอีกสองตู้ ทว่าเห็นได้ชัดว่าผ่านการ ดัดแปลงมาแล้ว

“เห่!” กงซุนมองสัญลักษณ์ตัวอักษรประหลาดๆ ที่ด้านนอกตัวรถ อย่างตื่นตะลึง มุมปากของจันเจอาขยับไปมาเช่นกัน...ตอนแรกรู้สึกว่ามีปริต ลิ่นดี แล้วจึงรู้สึกว่ามีท่ามาก!

เจ้าเจ๋ว่เปิดกล่องที่ติดไว้หน้าประตูรถ ด้านในมีอุปกรณ์สแกนมาตา และสายนิ้วมือกับเสียงนาฬิกาขนาชนิด ผ่านความเหนื่อยยากหนักหน้อยประตูใหญ่ ก็เปิดออก

เจ้าเจ๋วนำทุกคนเข้าไป...จึงได้เห็นว่าในตู้โดยสารไม่ได้ว่างเปล่า ซ้ำยังมีบุคคลอื่น โดยมากเป็นพวกพนักงานบริการ คนครัว คนงานทำความสะอาด เป็นคนที่เจ้าเจ๋ว่จ้างมา

“ตามสบาย ต้องการอะไรสั่งให้พวกเขาจัดการได้” เจ้าเจ๋ว่บอกพร้อม ซึ่ไปด้านหลัง “ตู้ท้ายสุดนั้นเป็นพื้นที่ทำงาน ตรงนี้เป็นพื้นที่อยู่อาศัย”

การตกแต่งพื้นที่ภายในรถไฟเต็มไปด้วยความทันสมัย แม้ก่อนหน้านี้นี้ ไม่นานทุกคนเพิ่งได้ไปชมห้องผ่าตัดใต้ดินอันหรูหราของบ็อบบี้ห้องนั้น ทว่า เมื่อเดินเข้ามาที่นี้ก็ยังไม่วายทั้งอยู่ดี

ไปอู่วถึงถามเจ้าเจ๋ว่ด้วยความสงสัยทันที “คุณเอาเงินมากมาย ขนาดนี้มาจากไหน”

เจ้าเจ๋ว่ขยิบตา ยกมือชี้ไปจันถึง “เขาให้ผม”

ทุกคนมองไปจิ้นถึงอย่างตื่นตกใจ จันเจาเอ่ยถาม “ตั้งแต่เมื่อไหร่”
ไปจิ้นถึงนึกไปนึกมาพาลงมองฝาแฝด

“ราวสองเดือนก่อน” ฝาแฝดผายมือไปทีไปจิ้นถึง เลียนแบบท่าทาง
เจ้าเจ๋ว่ตอนบอกว่าต้องการเบนทีลีย์ “ฉันถูกใจที่ดินผืนหนึ่ง! ฉันต้องการ
ซื้อมัน”

ทุกคนต่างมองงงงง เพราะต่างอยากรู้อย่างมากถึงสาเหตุ
ที่ทำให้ทุนสนับสนุนเจ้าเจ๋ว่ แต่กลับไม่รู้จะเอ่ยปากอย่างไร คนที่เหมาะสม
จะทำเรื่องนี้ที่สุดจึงไม่วายเป็นกงซุนอยู่ดี

ทว่ากงซุนกลับไม่สนใจ แต่ไหนแต่ไรเขาไม่เห็นด้วยกับการก้าวกาย
เรื่องการเงินของคู่วีต ถึงอย่างไรเงินก็เป็นของที่ไปจิ้นถึงหามาเอง จะใช้
อย่างไรก็เป็นเรื่องของเขา

“ถึงห้องทำงานแล้ว” เจ้าเจ๋ว่เปิดประตูเหล็กบานใหญ่ตรงหน้าบ้านหนึ่ง
ออก ทุกคนเดินเข้าไปลองดูแล้วต่างพากันอ้าปากค้าง

ภายในห้องจัดวางหน้าจอบางแบบต่าง ๆ เต็มไปหมด เหนือหน้าจอขนาด
ใหญ่จอหนึ่ง ตรงกลางเป็นแผนที่แบบละเอียดของเมืองนี้ ด้านบนประดับ
ไฟสีแดงส้มเหลืองเขียวฟ้า น้ำเงินม่วงนานาชนิด บ้างกำลังเคลื่อนที่

“พระเจ้า” เจียงผิงอ้าปากกว้าง

ไปอวีถึงเดินไปตรงหน้าโต๊ะทำงาน ได้เห็นปุ่มและแผงควบคุมทั้งหมด
ก็รู้สึกอึ้งๆอยู่บ้าง จึงเอ่ยถามเจ้าเจ๋ว่ “นี่คุณจะทำอะไร ยิ่งซีปนาวุธหรือว่า
เปิดสนามรบ”

เจ้าเจ๋ว่ไม่โกรธ ยิ้มตอบพลางกล่าวชมเชยเขา “เดี๋ยวนี้คุณมีอารมณ์
ขันแล้ว!”

ระหว่างสนทนา เจียงผิงเปิดเครื่องหลัก กดคีย์บอร์ดสองสามที
จังหวะเดียวกันนั้นหน้าจอบางจอแสดงเส้นลงมาจกด้านบน บังผั่งทั้งสี่ด้าน
เอาไว้หมด ถัดจากนั้นหน้าต่างเล็กๆ ขนาดราวสิบห้านิ้วบไม่ถ่วงก็กระจาย
เต็มทั่วหน้าจอบางจอ

เจ้าหูคลิ่นไล่เล็กน้อย รู้สึกเหมือนเมารถ รีบหาคนให้หิบบ่น้ำมาดื่ม
เห็นเจ้าหูวู้งออกไปอย่างกับลมโหมไฟไหม้ จันเจากับเจ้าเจ๋ว่ก็เอ่ย

เป็นเสียงเดียวกันทันควัน “โรคกลัวรู² ของเขากำเริบแล้ว!”

พุดจบทั้งสองสบตากันแวบหนึ่ง แล้วต่างเบือนหน้ามองทางอื่น

หลังเจียงผิงตรวจสอบอุปกรณ์โดยละเอียดแล้วก็ถึงกับสะดุ้งตกใจ

“จู่ดวงจรปิดสามพันจุด คุณกำลังสังเกตการณ์ทั่วทั้งเมืองหรือไง”

เจ้าเจ๋วเอ๋อมีมือไปตีไปฉือเบาๆ “นายทำได้นี่ เปิดสมอหน่อยๆ ของนายหน่อยๆ เผื่อสังเกตหน้าจอบวกนี้”

ยามนี้ไปฉือตาค้างไปกิน ภารกิจนี้ต้องการคนหลายร้อยคนมาทำ หรือเปล่า! ปล่อยให้เขาคนเดียวจะจัดการยังไงไหว!

ในที่สุดจันเจาก็ไม่อาจทนไหว เอ่ยถามเจ้าเจ๋ว “คุณคิดจะทำอะไรกันแน่”

รอยยิ้มบนใบหน้าของเจ้าเจ๋วค่อยๆ มลายหายไป “จับวิญญาณไง! ผมก็พุดอยู่ตลอด”

หลังไปอิวี่งั่งสำรวจหน้าจอแล้ว “เมือง T มีวิญญาณจริงๆ?”

“ถูกต้อง!” สองตาเจ้าเจ๋วค่อยๆ หริ่ลงมา “ผมต้องหาเขาเจอแน่นอน!”

“คุณจับเขาเองไม่ได้เหรอ” จันเจาถามเข้าประเด็นหลัก

เจ้าเจ๋วส่ายหน้า “อัญมณียิ่งใหญ่อิ่งมีค่า เกมยิ่งใหญ่อิ่งสนุก! ในเมื่อมาแล้ว ก็ถือเป็นการพักร้อน เล่นเกมล้อมจับวิญญาณสักเกมตีกันเถอะ”

---

² คือ ภาวะกลัวอย่างรุนแรงชนิดหนึ่ง ผู้ป่วยจะรู้สึกกลัว หลอน ขยะแขยง ขนลุก มีเหงื่อออก ตัวสั่น อึดอัด คลื่นไส้ หรือสะอิดสะเอียนเมื่อเห็นพื้นผิวของวัตถุที่เต็มไปด้วยรูเล็ก ๆ และมีลักษณะตะปุ่มตะป่ำ เช่น ผักแมล็ดบัว รังผึ้ง เมล็ดทับทิม สตรอว์เบอร์รี่ หรือปะการัง อย่างไรก็ตาม จากงานวิจัยพบว่า ความจริงแล้วผู้ป่วยไม่ได้รู้สึกกลัวอย่างที่หลายคนเข้าใจ แต่จะรู้สึกกระอักกระอ่วนเมื่อเห็นรูกลวง ๆ มากมายรวมอยู่ด้วยกัน หรือรูปภาพอวัยวะของสัตว์มีพิษซึ่งมีลักษณะคล้ายรูเล็ก ๆ จำนวนมาก ซึ่งความกลัวที่เกิดขึ้นนั้นอาจสัมพันธ์กับประสบการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้นในวัยเด็กมาก่อน